

Fölment a mennybe, ott ül az Atya Isten jobbján

„Lévén annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz.” Zsidók 4: 14.

Olvasandó: Zsidók 9: 1 – 15.

Ez a munka az Apostoli hitvallásról elkezdett prédikáció sorozat része, amelyben elérkeztünk a „fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbján” tételnek a megvallásához. Urunk Jézus mennybemenetele számunkra azt jelenti, hogy Isten Fia, vagy ha úgy tetszik a Fiúisten, aki emberré válásával és megváltó halálával maradéktalanul betöltötte küldetését a földön, a váltság művét sikeresen és tökéletesen bevégezte. „A mennybemenetellel vált teljessé a megváltás műve s megnyílt az út az Istennel való teljes közösség felé.”¹ Mindenható Urunk Önmagával elhozta nekünk az örök életet. Elhozta a mennyet a földre, és lehetővé tette, hogy Ő vele együtt már ebben a testben mi is mennyei életet éljünk. S minekutána kijelentette, hogy velünk van minden nap a világ végezetéig visszatért isteni állapotába, amelytől önként üresítette meg magát, emberré válása viszont nem számolt fel és az Ő Isten voltát és Atyjával való maradéktalan közösségét sem szüntette meg. Mindezt, ahogy János apostol fogalmaz, csupán csal letette, de (megdicsőülésével) ismét fölvette.² Így örökölt minden név fölötti nevet Atyjától és Istentől mindörökké (Filippi 2: 5-11).

Ahogy a feltámadás tételnél úgy itt is nemcsak Urunk történeti mennybemenetelének tényét állapítjuk meg, mint ami Krisztus Urunk feltámadását követő 40-ik napon megtörtént, de hozzánk már nincs semmi köze, ellenkezőleg a mennybemenetel nekünk adott gyakorlati haszna, áldása a lényeges. Sok „keresztény” számára a Krisztus Urunk áldozócsüdtörtöki mennybemenetele teljesen lényegtelen ünnep és beéri annyival, hogy tudomásul veszi, hogy az Úr mostantól fogva a mennyekben van. Ő ott, én itt, és ez a legrosszabb gondolat a mennybemenetelről.

Megváltásunk története mindenestől fogva az Isten Fia Jézus Krisztus története, amelynek lényege az, hogy Isten eldöntötte, hogy Egyszülöttjét minden hatalmasság és név fölé emeli, hogy Ő legyen az uraknak Ura és a királyok Királya.

„Gustaf Aulén (**Gustaf Emanuel Hildebrand Aulén** (1879.május 15 – 1977.december 16) klasszikus munkájában, a "Christus Victor" az engesztelés szokásos standard értelmezésének szövegeivel foglalkozott. Aulén a történeti teológia módszertanát alkalmazva követte az engesztelés három nézetének fejlődését, úgymond az „ötletek történetét”. Aulén azt állítja, hogy az engesztelés tanának hagyományos tanításában általában csak két nézet volt adott, az Anselmus képviselte objektív, és az Abaelardus képviselte szubjektív nézet.

Aulén szerint azonban létezik egy másik, úgynevezett harmadik fajta engesztelés (tan) tanítás is, amelynek lényege, hogy Krisztus legyőzi az ellenséges erőket, amelyeknek az emberiség alá volt vetve (most viszont, miután ez a Mt 28, 20 szerint is megtörtént és minden hatalom a Krisztusé mennyen és földön, Ő az egyetlen teljhatalmú Úr mindennekfelett), ugyanakkor Isten Krisztusban megbékéltette a világot magával. Ezt a nézetet ő a megbékéltetés "klasszikus" elképzelésének nevezi.

¹ Köntös László: Hajlék az örökkévalóságban In Pannonia Reformata Múzeum Állandó Kiállítása. Pápa 2018. május 11.

² Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól. Ján 10:17-18

Mivel ez utóbbi megbékélés tan a legdominánsabb úgy a Lutheri teológiában, ahogy a patrisztika irodalmában és magában az Újszövetségben is, Aulén szerint ez az egyház (elsődleges) kiemelten megkülönböztetett keresztényi elképzelése a kiengesztelésről.”³

A Messiás Jézus tehát ezt a minden hatalmasság fölé való fölemelését nem akarta megtartani önmagának, hanem nekünk adta, azaz, hogy fölemelt magához⁴ bennünket is! Ez azt jelenti, hogy Krisztus Urunkkal való közösségünk által az ember részesévé válik annak a közösségnek, amely az Isten Fia Messiás Jézus és az Atya Isten között örökké, szüntelenül és felbonthatatlanul fennáll (László, Köntös, 2018). „Ez csak egyféleképpen volt lehetséges, mégpedig az által, hogy Isten hagyta az Ő Egyszülöttjét (közénk emberi testben eljönni) a kereszthalál által meghalni, poklokra alászállani. Ámde úgy rendezte, hogy mikor már minden értelem kétségbeesett felőle, örökkévaló (Messiás) királyként lépett elő.”⁵

Isten minden fiával a Jézus példája szerint bánik. Izraelt is hagyta a halál kellős közepén tanácstalanul és látszólag minden segítség nélkül vesztegelni ott a tenger és puszták között, ahonnan a fáraó dühös csapatai támadtak, hogy a tengerbe ölhessék őket. Amikor Izrael eljutott minden lehetősége legvégső határára, maga előtt az áthatolhatatlan tengerrel, mögötte pedig az gyilkolás vágyával nyomuló ellenséggel, akkor éppen az egzisztenciális határ-létben szólt az Úr szolgájának, Mózesnek és botja érintésére utat készített népének a tengeren keresztül, hogy száraz lábbal keljenek át rajta. (Vö. Sándor, Öze 2016, 74, jelen munka 9. oldalán)

Hasonlóképpen cselekszik velünk, újszövetségi népével is az Úr! Azért hívjuk segítségül Szent nevét, hogy a haláltól megmentsen bennünket. Ő erre mit tesz? A halálba visz (Márton, Luther 2010, 132). Amikor az ember tönkremegy, minden erejében, munkájában és lényében megsemmisül, hogy semmi egyéb nem marad belőle, csak egy nyomorult, átkozott, elhagyott bűnös, akkor jön az isteni segítség és erő (Jób 11). Amikor úgy véled, hogy elnyelettél, akkor fogsz felbukkanni, mint a Hajnalcsillag. Mert aki a bűnt nem érzi, az nem keres kegyelmet, sem evangéliumot, sem hitet. Ezért a törvény a lelkiismeret porkolábjá, lánca, kötele és börtöne. Isten pedig nem akkor vezet ki minket e kötelékekből, amikor mi tarjuk azt szükségesnek, hanem hagyja, hogy megalázzanak, és addig kínoztat bennünket (önmagunkkal), míg megszomjazunk a kegyelemre. Akkor aztán jön és adja Igéjét, amelyen mi csüggünk, és kiszabadít minket, hogy a megrettent, ostoba lelkiismeretről jó, biztos lelkiismeretre jussunk (Márton, Luther 2010, 143). „A teljes erőtlenség és függés ad alkalmat Isten Szentlelkének arra, hogy megbizonyítsa hatalmát bennünk.”⁶ Így emel föl magával bennünket a mi Urunk!

A történeti mennybemenetel napján, amikor Krisztus tanítványai közül mindenki azt remélte, hogy eljött a színről színre látás boldog korszaka és a halált is legyőző Uruk átveszi az uralmat⁷, ők pedig ki-ki a saját királyi székében ülve minden nap látni fogja a királyok Királya dicsőséges

³ Gustaf Aulen's classic work, 'Christus Victor', has long been a standard text on the atonement. Aulen applies history of ideas' methodology to historical theology in tracing the development of three views of the atonement. Aulen asserts that in traditional histories of the doctrine of the atonement only two views have usually been presented, the objective/Anselmian and the subjective/Aberlarian views. According to Aulen, however, there is another type of atonement doctrine in which Christ overcomes the hostile powers that hold humanity in subjection, at the same time that God in Christ reconciles the world to Himself. This view he calls the "classic" idea of the atonement. Because of its predominance in the New Testament, in patristic writings, and in the theology of Luther, Aulen holds that the classic type may be called the distinctively Christian idea of the atonement. <https://www.amazon.com/Christus-Victor-Historical-Study-Atonement/dp/1592443303>

⁴ Ef 1:20-23 és Ef 2:5-8.

⁵ Vö. Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010, oldal 132.

⁶ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992, oldal 128.

⁷ Amikor így együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izráelnek? Apcs 1:6

arcát, akkor Krisztus azt közli, hogy amiképpen eddig láttatok és ismertetek, mostantól fogva úgy se nem láthattok se nem ismerhettek többé soha. Nem a látás, hanem a világot legyőző hit⁸ uralmának az ideje jött el! Ilyet csak azért tesz, hogy megszegyenítse az értelmet, amely nem hinni, hanem tudni akar, azt ugyanis, hogy hogyan, hol és mikor, és azért is (cselekszik így), hogy a hit nyerjen teret és hagyja Isten cselekedni. Isten művei nem emberi művek, hanem teljes képtelenségek; így tehát ha valaminek fel kell emelkednie, előbb alásüllyed⁹, ha pedig valaminek az Isten szerint kell láthatóvá lennie, előbb teljesen láthatatlanná lesz.

Ugyanígy, ha valakinek organikusan (szervesen) közel kell kerülnie Krisztushoz, emberi testbe öltöztetik, hogy e testben egyben a lehető *legmesszebb* is legyen (a Krisztusban újjá teremtett állapotától), hogy mindent Ige, Lélek (pneuma) és hit által cselekedjen. „Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, *távol* vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözzünk, neki kedvesek legyünk.”¹⁰

Ez „a hit, élő, tevékeny dolog, amikor az ember teljes elszántsággal odaadja magát, és az Igén csügg, mondván:

- Isten adja, legyen úgy, ahogy lennie kell.

A hit nem mulandó kósza gondolat, hanem a szív élő, elszánt, bizakodó és rendíthetetlen bizodalma a rendkívüli dicsőség iránt, mely által mi Krisztussal, őáltala pedig az Atyával eggyé leszünk. A hitnek az a természete, hogy olyan javakkal gazdálkodik, amelyeket nem lát és nem érez, mégis úgy bánik velük, mintha már a kezében tartaná őket, egyetlen bizodalma a tudat, hogy Isten nem hazudik és nem csap be.”¹¹

A hitnek ezekkel a nemlátott javakkal történő gazdálkodása tehát az IGE által történik. Urunk mennybemenetelével az Ige általi isteni életbe emelt fel bennünket, ez pedig olyan, mint a Názáreti Jézus. Az Ige általi isteni élet a mennyei Atya akaratát, tetszését szüntelenül kereső és váró élet, az Úrra való várakozó élet (Zsolt 130: 5-6). Egyesek meg szeretnék határozni Istennek a célt, az időt és a mértéket, sőt mindjárt javaslatot is tennének, hogyan segítsen nekik. És amikor nem eszerint történik velük, akkor elcsüggednek, vagy máshol próbálnak segítséget keresni. Az ilyenek nem kitartóak az Úrra való várakozásukban és elszakadnak az Ige általi isteni élettől (Márton, Luther 2010, 142).

Éppen ezért Krisztus Urunk mennybemenetelével is mindenekelőtt az Ószövetség jelképes cselekedeteivel kiabrázolt próféciát, prófétai ígét töltött be. Erről szólt a Bibliaolvasás során a Zsidók 9: 1 – 15 verseiből elhangzott ige, ami valójában a 3Mózes 16: 1-24 és a 9: 22-23 együvé kapcsolt verseinek magyarázata. Így alapigénknek az a csodálatos kifejezése, hogy az Isten Fia Jézus, mint nagy Főpapunk áthatolt az egeken nem azt a mozzanatot jelenti, amikor az Úr áldozócsütörtök napján a tanítványai szeme láttára fölemeltetett, majd pedig az egeken áthatolva átlépett ebből a világból¹² Atyjához és mindenkorra eltűnt előlük. Nem! Ellenkezőleg, az Isten Fia Főpap¹³ hozzánk való megérkezését tanítja meg nekünk! „Ő nem úgy érkezett,

⁸ Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk! Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia? 1Ján 5:4-5.

⁹ Vö. Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010, oldal 132.

¹⁰ 2Kor 5:6-9.

¹¹ Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010, oldal 121.

¹² Ján 13:1 versében a görög a *μεταβαίνω* (metabainó) szót használja, jelentése: át – lép; át-, által megy.

¹³ Megesküdött az ÚR, és nem másítja meg: Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint. Az ÚR van jobboldon; haragja napján összezúzza a királyokat. Zsolt 110:4-5.

ahogy egykor Ádámhoz, Káinhoz, vagy az özöníz idején élőkhöz, vagy ahogyan Bábelt, Szodomát és Gomorát látogatta meg. Nem is úgy, ahogy Izrael népéhez jött a Sínai hegyen, füstben, felhőben, tűzben, földrengésben és hangos kürtzengésekben. Hús-vér testünkbe öltözött jött hozzánk, hogy legbenső, valódi lényét oszthassa meg velünk, emberekkel. (...) Sem mérföldekkel, sem méterrel, sem hosszú ezredek, fényévek, napok, vagy percek számával nem mérhető út volt már Krisztus mögött, amikor ezt tette. Áthatolt az ekegen¹⁴, világokon hasított keresztül, számunkra beláthatatlan dimenziókon törte át magát, hogy elérkezzen ahhoz a forráshoz, (ige az Igéhez) ahova szomjunkat járunk oltani. Az egek egeinek magassága és dicsőségei, a világosság nélküli mélységek áthatolhatatlan erővonalai, semmilyen név és hatalmasság nem tartóztathatta föl (az Isten Fia) Jézus Krisztust. Elindult felénk, amikor még idő sem volt, hogy megérkezzen hozzánk az idők teljességében. Nincs olyan, mint a Jesurun¹⁵ Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön (5Móz 33: 26).¹⁶

A Zsidók 14: 4 verse tehát azt a képet ragadja meg és tárja elénk, amikor az örökkévaló Főpap a megváltás művét, s benne a mi üdvözítésünket már tökéletesen elvégezte¹⁷ és előjött a mennyei szentek szentjéből a szent sátor hajóján át, a saját testén keresztül annak udvarára, vagyis oda, ahol az Ő népe áll és reá vár, ez pedig az Istennel való közösségünk szent helye és ideje, az Úr szombatja, a Krisztus itt és most gyülekezete. Ebbe a közösségbe hívott el a mindenekfelett hű Isten (1Kor 1, 9) Jézus Krisztus által! Ő nem szégyell atyjafiainak hívni bennünket. Ezt írja bele szívünk hústáblájára áldozócsütörtökön az Ő áldásra felemelt kezeivel. Áldásával mondja el, hogy nem szégyell a testvérenek hívni téged és engem, ahhoz hasonlóan, ahogyan a tékozló fiút ölelte át édesapja és adta tudtára, hogy fiaként szereti és várta őt (Lukács 15: 11-24)! Ebben az áldó átölelésben a Lélek a mi lelkünkkel együtt mondja, hogy bár méltatlanul, de mégis az Isten fiai vagyunk és ez kegyelmi válasz, a világ legnagyobb csodája. Közösségünk alapja Istennel és egymással ez a kegyelmi hívás és kegyelmi válasz [Ferenc, Visky 2003 (május 5)]. „Más közösségi alapunk nincs. Sem származási, sem genetikai, sem nemzeti, sem kulturális, sem szervezeti, sem tanbéli, csak az, hogy Ő egybehívta azokat, akiket (eleve) ismert, akiket (eleve) elválasztott (Róm 8:28-30) és akiket (megdicsőítve) egybeszerkesztett a Jézus Krisztusban.”¹⁸

Az Ószövetségben a főpap az engesztelés napján nemcsak bevitte a kegyelemet és bűnbocsánatot, vagyis az életet szerző vért a szentek szentjébe, de az Isten színe előtt ki is vitte

¹⁴ Zsidók 4: 14 versében az Ógörög διέρχομαι (dierkhomai) átjár, áthatol, átmegy, áthalad jelentésű szó van. Ez ahhoz hasonló áthatolás, mint az atomfizikában a neutron, vagy más atomi részecske áthatolása szinte minden anyagon, mint ahogy a Nap fénye és melege hatol át az üvegen, vagy ahogyan a kimosott ruhát járja át az illatos víz, vagy ahogy a jóízú levest ízesítik meg a benne lévő zöltségek egymásnak kölcsönözve a saját zamatukat.

¹⁵ יֵשׁוּרֻן (jəšurún) Jesurun, jelentése: az igaz ember, a kegyes, az igazságos; a szeretett igazságos, egyenes ember; az igazság barátja). Költői neve vagy megkülönböztető címe Izraelnek. De lehet még: „egyenesség”? vagy „Izrael”? (kicsinyítő képzővel)- Izrael szimbolikus neve (költői használat) Vö.: 5Móz 32:15; 5Móz 33:5; 5Móz 33:26.

¹⁶Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történet. In. http://www.refdunantul.hu/data/downloads/2015/04/03/A_J%C3%A1k%C3%B3b_k%C3%BAtj%C3%A1n%C3%A1l.pdf

¹⁷ A teljes megváltás alatt nemcsak a keresztdozmat bemutatását és annak Isten általi elfogadását értem, hanem a mű egészét a teremtéstől az új teremtésig mindent beleértve, az új ég és új föld eljövételt, s magát az örök életet is, amit Hitvallásunknak a legutolsó tételével vallunk meg. „A megváltás nem ember, hanem Isten gondolata; ezért megmérhetetlen a mélysége (magassága). A megváltás Isten nagy terve, nem pedig megtagasztalás. A tapasztalat csak kapu, amin át a megváltás bejön tudatos életünkbe”- tanítja Oswald Chamber In. Krisztus mindenekfelett, Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. o. 128.

¹⁸ Visky Ferenc: Méz a sziklából Koinónia Kolozsvár 2003. (május 5. napi áhítat)

azt magával együtt a népnek és áldásként reá helyezte mindenkre a kiengesztelődött Isten kegyelmét és szeretetét, az Ő belőle való életet.

Pontosan ezt tette az örökkévaló Főpap a mennybemenetel napján! Feltámadásával előjött a mennyei szentek szentjéből a tökéletes váltság minden javával a birtokában és áldásra emelte föl a kezét. Így áldotta meg az Ő mindenkori népét! Lukács ezt a megáldást írta le a Lukács 24: 50-51 verseiben, amikor így szólt:

- „Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük¹⁹, és felvitetett a mennybe. Azok pedig leborulva imádták őt (...).”²⁰

Lukács az ő feljegyzésében azt is elmondja, hogy a tanítványok az Úr úgy nevezett „eltávolodásának” napján felettébb nagy örömmel teltek be.

Ez a két dolog összeegyeztethetetlen! Ennek két oka van. Az egyik, hogy a felettébb nagy öröm a Krisztus minden értelmet felülmúló közelségének volt a megnyilvánulása, annak, hogy Isten fölemelt Krisztussal együtt bennünket is a mennyekbe²¹, sőt „általvitt az Ő szerelmes Fiának országába”²² is!

A másik oka az, hogy gyatra ismereteink vannak a teremtet világról és benne önmagunkról is. Isten nemcsak látható világot teremtet, hanem láthatatlant is, sőt ez a két világ együtt és egymásban létezik, a láthatatlan körül veszi és átjárja a láthatót.²³ A látható, mint mindig, úgy most is a láthatatlanból tűnik fel, áll elő, ez pedig nemcsak az Isten történetére igaz, hanem reánk, Isten gyermekeire vonatkozóan is igaz, mert mi bizony Isten története vagyunk ezen a világon!

A Biblia sok története és tanítása szól arról, hogy Isten néha fellebbenti azt a fátylat ami eltakarja előlünk a láthatatlan világot. Negyven évig vezette Izraelt a pusztában, ahol számtalanszor megbizonyította, hogy megnyílik a menny, ha ez a nép az Ő igéjére hallgat. Ennek a fátyolfellebbentésnek volt az előképe az engeszteléssel a szentélyből kijövő főpap is. De lehullott a lepel az Elizeus imájára a Géházi nevű szolgálja szeméről is, és akkor ő meglátta a Seregek Ura tüzes harci szekereit és értük harcoló angyalait (2Kir 6, 14-17). Hasonlóképpen nyílt meg az ég Illés elragadtatásakor, amikor Elizeus láthatta meg az Isten mennyei seregeit (2Kir 2:11-12). De így vette el a fátylat Isten a betlehemi pásztorok látása elől is, és az éjszakába reájuk zúdult az égből az Isten dicsőítő angyalok világossága és kimondhatatlan köszöntése (Lk 2: 9-15). Hasonlóképpen nyílt meg az ég István vértanúnak is, aki meglátta Jézust állni az Isten jobbja felől (ApCsel 7: 55-56).

Jézus Krisztus negyven napon keresztül tanította az ő tanítványait arra, hogy mit is jelent a gyakorlatban az Ő feltámadásának és mennybemenetelének közelsége, hiszen egyik pillanatban még a város (Jeruzsálem) egyik végén jelent meg valamelyik tanítványnak, de a másik pillanatban a városnak már a túlsó szélén jelent meg egy másiknak, vagy majdnem ugyanakkor. És hogyan is történt ez? Csak úgy előtűnt a semmiből és ott termett az emmausi úton, a Genezáret tó partján, vagy a bezárt szoba közepén. Mindez csak azt jelenti, hogy Krisztus Urunk „itt maradt, jelen van és a benne hívők szakadatlanul érzékelik jelenlétét, amit ő kifejezetten meg is ígért éppen a mennybemenetele előtt: „...és íme én veletek vagyok minden

¹⁹ Mk 16, 19 és ApCsel 1: 9.

²⁰ Ugyanezt az imádatban hódoló leborulást olvassuk a 3Mózes 9: 22-23 verseiben is!

²¹ Efézus 4: 10 – 16 és Ef 2: 6 – 7

²² Kol 1, 13

²³ Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő. Zsid 11:3.

napon a világ végezetéig” (Mt 28: 20).²⁴ Az így jelenlévő Isten Fiának tehát hatalmában áll bármely pillanatban előlépni a láthatatlanból, amit meg is ígért, eljövetelekor pedig meg is fog tenni, de addig is mindennél közelebb van hozzánk.

Azon a napon, amikor Ő ismét eljön, velünk fog megtörténni az, ami Jézussal történt meg ott a megdicsőülés hegyén, amikor Simon Péter, Jakab és János jelenlétében egy szempillantás alatt átváltozott. Az ő arca úgy ragyogott, mint a Nap, ruhája pedig fehér lett, mint maga a fényesség. És akkor megjelent nekik Mózes és Illés is, akik Jézussal beszéltek (Máté 17:1-8).

Mennybemenetelkor Jézus Krisztus még a feltámadott test fizikai korlátjaitól is megszabadult, azt mondhatnám, hogy értünk és számunkra mindeneket körülvevő felhővé, erővé, energiává, Lélekké (Peneüma) lett abból a célból, hogy egyidejűleg egyformán közel és mindenütt ott lehessen, ahol Őt hittel várják és hívják segítségül (Mk 18, 20). (Cseri Kálmán 2016, 87). Ugyanakkor bennünket is megszabadított az olyan tévképzettől, mintha a mennyei testnek, húsa, csontja és vére volna. Vegyük komolyan az apostoli tanítást!

- „Az első ember a föld porából lett, a második ember (Krisztus) a mennyből való. Amilyen a földi, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyei, olyanok a mennyekiek is. És ahogyan viseltük a földinek a képmását, úgy viselni fogjuk a mennyeknek a képmását is. Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örököli a romolhatatlanságot!” 1Kor 15:47-50
- Úgyhogy mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint, sőt ha ismertük is Krisztust (a jézusi halandó és Krisztusi feltámadott) test szerint, többé már nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van (...)!” 2Kor 5:16-18. Isten egy testté szerkesztett bennünket Krisztussal!²⁵

Tehát Krisztus Urunk nem eltávolodott, hanem felfoghatatlanul közel jött hozzánk, hozzád és hozzám is. Ahhoz hasonló közelség ez, amilyen saját testünkben a testtagok közelsége a fejhez, vagyis olyan a viszony köztünk és Krisztus közt, mint szervezetünkben a tagoknak az elméhez, az agyhoz való viszonya. Áldott csodálatos szerves közelség és kapcsolat, ma pedig „az üdv történetnek erre a felső ténnyé emlékezünk (...).”²⁶

Nemcsak emlékezünk, hanem meg is valljuk Urunknak ezt a *közel való* voltát. Valljuk, hogy mindennél közelebb Urunkhoz és Istenünkhöz vagyunk, de nem valljuk egyenlőnek magunkat Ő vele, mert Ő Isten, mi pedig ugyanúgy az Ő teremtetten emberi gyermeki vagyunk, akkor is, ha e régi testben történetesen már most az Isten új teremtés vagyunk!

Krisztus Urunk mennybéli közelségét első sorban nem megérezzük, vagy tudományosan felfedezzük, hanem hittel megvalljuk, mert a láthatatlan Krisztust az Ő tőle való hit által ismerjük meg, hogy ugyanazon hit által engedelmeskedjünk is Ő neki! (Vö. Cseri Kálmán 2016, 84)

Krisztus Urunk mennybemenetele számunkra a menny és a föld összekapcsolását jelenti, az „amiképpen a mennyekben úgy a földön is (Mt 6: 10)” állapotot. Ahogy a Názáreti Jézus testi valójában a menny a földön járt, hasonlóképpen a menny az anyaszentegyházban van jelen a világban. De nem lesz ez mindig így! Eljön a nap és az óra, amikor felharsog az a bizonyos utolsó harsona és az egeken keresztül előtűnik a dicsőséges Krisztus, hogy magához ragadja a

²⁴ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az Apostoli Hitvallás magyarázata Kálvin Kiadó Budapest 2016, old. 85.

²⁵ 1Kor 6:15; 1Kor 10:16-17; Ef 5: 23; Kol 1:18; 1Kor 12:24.

²⁶ Vö. Joó Sándor: Ilyen főpapunk van, áldozócsüdtörtök 1957.05.30. In „Ne félj csak higgy! Budapest 1998. oldal 91.

világból az ő népét, a gyülekezetet, az anyaszentegyházat, az Ő testét, menyasszonyát (Mt 24: 31; 1Kor 15:52-53; 1Thess 4:14-18). Akkor átváltozunk mi is, mint Jézus a megdicsőülés hegyén!

Ne csodálkozzunk ezen, hisz mennybemenetel napján pontosan ezt mondták a tanítványoknak az angyalok is:

- „(...) férfiak, mit álltok a mennybe nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, akképpen jön el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe!” ApCsel 1: 11.

A mennybemenetel, ahogy a feltámadás is, megtörtént. Mindkettőnek hatását és minden gyümölcsét Krisztus nekünk ajándékozta. Mindezzel együtt úgy a feltámadás, mint ahogy a mennybemenetel is, titok (Cseri Kálmán 2016, 85). Nemcsak Urunk már megtörtént történeti mennybemenetele az, de titok ennek a mennybemenetelnek minden jelenlegi és eljövendő áldása és bennünk munkálkodó ereje is. Továbbá áldott és csodálatos titok a mi Krisztus Urunkhoz való saját, személyes vagy egy népként való mennybemenetelünk is, amit minden nap fölemelt fővel felkészülten várunk.

„...Ott ül a mindenható Atya Isten jobbján (...),”²⁷avagy az odafelvalókkal [ζητέω (dzéteó)] törődjete!²⁸

„A mindenható Atya Isten jobbjára ülő Krisztust „mi a megfeszített Krisztusban szemléljük; (Aki) testében-lelkében sebhelyekkel ül le a forrásnál, (ide az istentiszteltre az Igéhez) ahova életet meríteni megyünk nap, mint nap. Pórusai és ráncai közt ott van a szenvedésektől kicsordult és az út porával elegyedett könnye, verítéke és vére. Az evangélium nem ismer ennél mennyebb, szellemibb és lelkibb találkozást!”²⁹ „Az istentisztelet szavakból és (jelképes) cselekedetekből álló szimbólumok világa. Ezen szimbólumok egyrészt az egyszer és mindenkorra szóló múltat (Krisztus váltsága) jelenvaló és egzisztenciális valóságként alkalmazzák az emberiségre, miközben arra utalnak, hogy a jövendő az Úr.”³⁰

²⁷ http://gorzsonyi-eklezsia.shp.hu/hpc/web.php?a=gorzsonyi-eklezsia&o=RD_x8W0NIK

²⁸ Annak okáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek (tudakozzátok), ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, Az odafelvalókkal törődjete, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fősvényiséget, ami bálványimádás; Melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira; Melyekben ti is jártatok régenten, mikor éltetek azokban. Most pedig vessétek el magatokat ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonosztságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt. És felöltöztétek amaz új [embert], melynek újlása van Annak ábrázátja szerint való ismeretre, aki teremtette azt: Ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenkben Krisztus. Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívét, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasa volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott nektek, akképpen ti is; Mindezeknek fölébe pedig [öltözzétek föl] a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívtatok egy testben; és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében [cselekedjete], hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. Kol 3:1-17.

²⁹ Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történés. In. Lélekben és igazságban DTRE Pápa 2015. old.

³⁰ Vajta Vilmos: Amíg időnk van. Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem Basel/Budapest (Hermeneutikai Kutatóközpont) 1998. oldal 83.

„Teremtő Atyánk miközben megalkot bennünket, nem szobrászművészként sározza be kezét, hanem egyszülött Fia által a szíve közepéig behatolt abba a könnyével, verítékével és vérével kevert porba, aki én is vagyok és te is vagy. Nagy utat tett meg Isten Fia, hogy magára ölthesse kiszáradt és porszemekre hullt létünket. Lássuk és érezzük meg, hogy e fárad arc derűs mosolya és könny mosta szem csillanása mögül tekint szívünkbe Istenünk és Atyánk értünk izzó szerelme. Egyetlen leheletnyi erőtlenség tekintetben érint meg Mindenható Urunk, hogy kővé dermedt szívünket lüktető hússá változtassa. Nem kiált és nem hallatja hangját a néptelen utcán; száradt ajkakkal halkán suttog (: szomjazom!). Nem hasad meg a föld és nem szakad le az ég, hanem figyel, hogy szem és fültanúja³¹ legyen a szent frigynek, amelyben a mennyei Vőlegény igazsággal, ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyzi el mindörökké az *asszonyt*, szíve választottját, hogy a legbensőségesebb ismerettel ismerje meg Mindenható Urát (Vö. Hóseás 2: 18-19).”³²

Isten jobbja, mint szimbólum

Knoll József szerint az emberiség ráció vezérelt korszaka előtt egy hosszú, hatalmas szakasz volt. Ezt első életszakaszát Knoll úgy nevezte el, hogy a mítosz vezérelt szakasz, mely által az emberiségnek meg kellett teremtenie a társadalom működéséhez szükséges ideológiáját. A ráció vezérelt korszak az, amikor már senkinek nem kell meghalnia az istenért, hazáért, királyért, vagyis olyan okok miatt, amik semmivé válnak.³³

Gustaf Aulén szerint „a szimbolikus nyelv a hit anyanyelve.” Ha egyik szimbólum elveszíti értelmét, a másik lép a helyébe. A mítosz, a szimbólum az emberi megértés játéka, mely az ember lényéhez tartozik. Embernek lenni (...) annyit jelent, hogy szimbólumokban élünk. A szimbólumok nem önmagukban véve problémák, hanem a valósághoz való viszonyukban. Tudni illik a kérdés az, hogy mely valósághoz asszociálódnak (Vilmos, Vajta 1998, 83), az Isten valóságához, vagy a sajátunkéhoz?

„Isten jobbja nem valami térileg meghatározható hely”³⁴, noha a József történetének analógiája alapján nem is lehet kizárni, hogy a mennyei világ jelenlegi udvartartásában Krisztus Urunknak királyi trónja van (Máté 19:28; Máté 25:31). Krisztusnak ez a felemeltetése (az Istennek jobbára), jel és csodaként sokkal inkább utalás arra a kijelentésre, amely Krisztus feltámadásában az Ő menny és föld feletti hatalmáról tett bizonyosságot. „(...) Ebből a szempontból nézve a mennybemenetel nem más, mint legkonkrétabb és egyúttal zárómozzanata a feltámadás utáni negyven nap alatt történt csodás események sorozatának, amelyek segítségével az eddig elrejtett Isten-Fia felfedte önmagát, és amelyek által tanítványaiiban a hitet kiváltotta s így egyházát is megalapította” (Hiszek 89. old).³⁵ Míg Cseri Kálmán az evangélisták evangéliuma zárómozzanataként a Ján 13:1 verse jelentése szerint beszél a mennybemenetelről,

³¹ Tanúbizonyságul hívom ellenetek a mai napon a mennyet és a földet, hogy elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess, te is, és utódaid is. Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert Ő a te életed, és Ő tőle függ életed hosszúsága, hogy azon a földön lakhass, amelyet esküvel ígért az ÚR (...).” 5Móz 30:19-20a

³² Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történés. In. Lélekben és igazságban DTRE Pápa 2015. old.

³³ Knoll József In Tér-idő. Mr1 2018. május 9 napi 14, 34 órasi műsora. Szerkesztő Gimes Júlia. https://www.mediaklikk.hu/radio-lejatszo-kossuth/?date=2018-05-09_14:34:00&enddate=2018-05-09_14:58:00&ch=mr1

³⁴ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az Apostoli Hitvallás magyarázata Kálvin Kiadó Budapest 2016, old. 86.

³⁵ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az Apostoli Hitvallás magyarázata Kálvin Kiadó Budapest 2016, old. 86.

addig Joó Sándor a Zsidók 4: 14 verese értelmében a világ és benne a saját teljes üdvözítésünk megpecsételt záradékának tekinti a mennybemenetelt.

Pál hasonlóképpen tanít az Isten jobbán megdicsőült Krisztusról! A mi örök üdvösségünk Krisztus Jézusban elvégeztetett, de új mennyei életünk akkor jut teljességre, amikor a Krisztus megjelenésével a mi saját feltámadás általi átváltozásunk, illetve átváltozásunk általi feltámadásunk és azzal egybekapcsolt mennybemenetelünk is megtörténik (1Kor 15:51; 1Thess 4:13-18). Addig viszont Krisztus a Szentlélek által végzi a világon és bennünk, az Ő teljes népével közös (Zsid 11:40) üdvözítésünk munkáját. Nélküle és egymás nélkül nem lehetünk a Krisztuséi.

Könyörögjünk hát Szentlélek bennünk való áldott munkájáért! Erőt kell vennünk és Krisztussal együtt elmennünk mindazokhoz az evangéliummal, akik velünk együtt az örök üdvösség örökösei. Krisztus bennünk és általunk akarja folytatni az Ő üdvözítő munkáját. Azt akarja, hogy az ő népe már itt a földön mennyei életet éljen.

Lehetséges-e ez?

Mennybemenetelkor nemcsak Krisztus Urunk szakadt el a földtől, hanem mi is, azaz, hogy fölemeltetése bennünket is fölemelt (Ján 12:32), ezért nekünk tudatosan is arra kell törekednünk, „*hogy a földtől elszakadjunk*” (164. sz. református ének).

Hogyan szakadjunk el a földtől?

Knoll József³⁶ (ehunyt³⁷) a Tér-idő³⁸ 2018. május 9 -i adásában az aktív reflexek teóriája kapcsán riportkészítőjével 2010-ben arról beszélt, hogy az általa kísérletileg megfigyelt és manipulált patkány beépített egy új mechanizmust, egy olyan funkciót, mely közvetlenül se egyedi léte, sem fajfenntartásához nem szükséges, vagyis, ami természetes ösztöneiben, veleszületetten nem létezett. Kondicionálása során a vele született (az ösztön) hajtóerő alapjára felépült egy szerzett hajtóerő (drive), amellyel eredetileg nem született, „egy alapvető, fantasztikusan alapvető új funkció”, amit a patkány (az egéréhez képest egy minőségi ugrással fejlettebb) manipulálható (tanulásra, új hajtóerő megszerzésére és beépítésére alkalmas) agykérge tesz lehetővé. A szerzett hajtóerő mindig a veleszületettre épül, ha azonban felépült és működik, akkor ahhoz hasonlóan fut le ez az új program, mint az ösztönöké. A kísérletileg betanított patkány akadályokat képes legyőzni, csak hogy a szerzett hajtóerő törvénye szerint cselekedjen, a szerzett hajtóerő programja szerint járjon el. A kis emlősnek a kísérletben egy nehéz akadálypályán kellett magát átküzdenie. Nem állt meg a nőstényének, nem evett kedvenc eledeléből, egy keskeny pallón keresztül lángok mellett kellett elhaladnia, egy vizes árkot átúsznia, egy 90 cm magas rúdra felmásznia, de a csengőhanggal kapott feladatán kívül semmivel nem törődött, szaladt a megtanított helyére, amely egy a tetején nyitott üvegbura felső pereme volt.

Pál hasonlóképpen tanít saját régi és új természetünkről, amikor így szól:

³⁶Knoll József (Kassa, Csehszlovákia, 1925. május 30. – Budapest, 2018. április 17.) állami és Széchenyi-díjas magyar orvos, farmakológus, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja. A pszichoneurofiziológia és a farmakológia neves kutatója. 1964 és 1967 között a Budapesti Orvostudományi Egyetem tudományos rektorhelyettese. https://hu.wikipedia.org/wiki/Knoll_J%C3%B3zsef#cite_note-2

³⁷http://mta.hu/mta_hirei/elhunyt-knoll-jozsef-farmakologus-az-mta-rendes-tagja-108631 Utolsó hozzáférés: 2018. május 9, este 23, 00 óra.

³⁸Knoll József In Tér-idő. Mr1 2018. május 9 napi 14, 34 órás műsora. Szerkesztő Gimes Júlia. https://www.mediaklikk.hu/radio-lejatszokossuth/?date=2018-05-09_14:34:00&enddate=2018-05-09_14:58:00&ch=mr1

„Titeket is [megelevenített], akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akarátát, és természet szerint haragnak fiaival valánk, mint egyebek is: De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett. Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.” Ef 2:1 – 7.

„Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálai a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre. Mert mikor a bűn szolgálai valátok, az igazságtól szabadok valátok. Micsoda gyümölcsöt vettétek azért akkor azoknak, amiket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálai lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” Róm 6:19 – 23.

Témánk, a mennybemenetel szempontjából, ami lényegében, a mi földtől való elszakadásunk, ha egy ösztönei szerint élő patkányt, a saját veleszületett hajtőerőire ráépítve meg lehet tanítani arra, hogy egy adott jelre az eredendő ösztöneit felülírva a cselekvése szempontjából másodlagos tényezővé tegye, hogy a neki „megtanított” (új)program szerint viselkedjen és cselekedjen, akkor mennyivel inkább el lehet várni az embertől, hogy ne az Ádám-tól örökölt természete, vagyis a bűn vírusával fertőzött elsődleges program szerint, hanem ha kell életveszélyes akadályok leküzdése árán is Urától és Istenétől kapott tanítása, parancsa, ha úgy tetszik krisztusi formattálása és új programja szerint cselekedjen. Az ember korlátlanul képes szerzett hajtőerőt beépíteni, - tanítja Knoll József. Szentlélekisten pedig Pál által azt mondja, hogy mi Krisztusban újjáteremtettünk és van bennünk egy másik törvény, az örökélet krisztusi törvénye, amely a nyomorúságunkat és halálunkat munkáló bűn törvényével ellentétben, szüntelenül a mi örök üdvösségünket munkálja!

Urunk a hegyi beszédben mindezekről ezt tanította:

- „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.” Mt 6: 33.

Ezt talán a legjobban Illés és a Sarepta-i özvegy történetén keresztül érthetjük meg (1Kir 17: 9-24). A történet szerint a három és fél évig tartó szárazság idején Illés éppen akkor érkezett Sareptába, amikor az özvegy, akinek Isten a gondjaira bízta őt, éppen fát szedett össze az utolsó sütéshez, hogy elkészítse fiának és magának az utolsó vacsorát egy cipő formájában, aztán jöhetett volna az éhhalál. Az Úr Igéje azt mondta Illésnek, hogy őt egy özvegyasszonyra bízta. Emberileg ezen azt értjük, hogy él ott Szíriában egy tehetős özvegy, aki Isten felé nyitott és Ő vele együtt irgalmas akar lenni. A valóság azonban és az Isten igazsága teljesen más. Szó sincs arról, hogy egy gazdag özvegy, sőt egy élete végére érkezett 100% kegyelemre szorult anya és fia, akiknek nincs semmi tartalékuk, semmi evilági biztosításuk. Isten előtt tehát ez az édesanya volt tökéletesen alkalmas az Illés eltartására, aki már elfogadta az Isten kezéből az Ő ítéletét, hogy az utolsó vacsora után éhhalállal fognak meghalni a fiával együtt. Isten előtt ez a

kegyelemre, szabadításra szorult özvegy volt teljesen készen az Isten akarata betöltésére, ezét Illés személyében Isten személyesen neki küldött segítséget. De milyen segítséget? Hiszen Illés maga is egy éhhalál előtt álló szomjas vándor volt csupán, vagyis egy olyan ember, aki maga is elérkezett az élte utolsó állomására, az élet és halál határperemére. Az Úr Igéje által megígért gondviselés a nincstelen koldusok gyülekezetében valósul meg, hogy minden kizárólag az Úr tetteit hirdesse és semmi emberi el ne takarhassa az Úr dicsőségét. Az özvegy és Illés ott Sareptában ahhoz hasonlóan vannak, mint Izrael a pusztában. Ha megnyílt az ég és hullt a manna, akkor volt kenyerük és ettek, ha pedig víz fakadt a kősziklából ittak, s így nem éheztek és nem szomjaztak, de a puszta maga mindezt nem tartalékolta a számukra, mert ez az élet mindenestől és kizárólag az Isten kezéből jött a mennyekből. Őze szerint ez a határlét, limeszlét egy irracionális rendszer, melynek saját jogi rendszere és sajátos etikai kódexe van, egy hely, ahol külön morál létezik, egyben ütköző zóna és peremlét is (Sándor, Őze 2016, 74 és 75). „(...) Legjellemzőbb tulajdonságait a következőkben láthatjuk: állandó mozgás a szembenálló felek részéről (...) (Ef 6:11-19). Az ellenfél területén megkövetelt a pusztítás (2Kor 10:3-5), a magáén a várak fenntartása és építése (1Pét 2:5). Önálló, önfenntartó gazdaságot igyekeznek kiépíteni (Apcs 2:44-46), ugyanakkor teljesen ráutaltak a szembenálló vonalra, az feltételezi saját létüket is (Ján 15:5; JSir 3:22). (...)

A határ összeköt és elválaszt. Ennek az irracionális rendszernek a fenntartása a legfontosabb cél, üdvösségadó kötelesség, rend. Önmagát gerjeszti és élteti a rendszer. (...) A határ valójában egy intervallum a végtelenségig osztható és kiterjeszthető terület.”³⁹

A határvidéken tehát a normál idő feloszlik, ahogy a tér is (...), az idő is a tárgyasult térbeli alakzatok kulturális emlékezeti pontjához igazodik. A határkörzetben élő katonaközösségnek befelé megélt ideje volt. ezen az apokaliptikus időn alapult a határterület időszemlélete. (...Itt a közösség együtt él a halállal, abban a várakozásban, mely egy apokaliptikus idősíkhöz kapcsolódik. (...) Lényegtelen momentummá vált még a túlvilág is, a jelen ugyanis már része volt annak. A borzalom csak pillanat (...) és az azt követő krisztusi földi uralom csak a határ időbeli két oldala (...). Az emberi élet belefolyik ebbe a nagy egészbe (...). Más a test és a halál szerepe ebben a világban. (...) Mindent elveszett a határterület népsége. Még saját teste sem az övé (...).”⁴⁰

Hitvallásunk a Heidelbergi káté első kérdés felelete pontosan ennek a határ-létnek a megvallása és tudatos felvállalása, élő és eleven húsunkba hasító véres valóság, nem pedig nagy, hangzatos és szép szavak gyűjteménye.

Isten népének lenni, keresztyénnek és Krisztus tanítványának lenni pontosan ezt a határlétet jelenti, az élet és halál kardélnyi peremén való boldog, örömteljes és bővelkedő, mennyei erőktől áthatott életet (Apcs 2:46-47), és ugyanakkor naponkénti élet-halál (Apcs 4:23-31; 1Kor 15:30-34) küzdelmet. Képzeld magad erre a határra, a mindennél élesebb kétélű kardnak a mindeneket ketté hasító élére, mert ez a mi világunk, az IGE világa. Ez a mindeneket átjáró élő Ige elhat a lényünk velejéig minden nap, annak minden órájában, annak pedig minden percében belénk hasít, megnyit, megvizsgál, az elsőt utolsóvá és az utolsót elsővé teszi, megaláz és felmagasztal, megöl és megelevenít!

A történet szerint ott Sareptában abban a percben állt meg az özvegy előtt egy vándor, amikor ez az asszony már megbékélt az Úr reá vonatkozó ítéletével és elfogadta sorsát, hogy tudni illik

³⁹ Őze Sándor: Apokaliptikus időszemlélet a korai reformáció Magyarorszáján. Magyar Napló Írott Szó Alapítvány Budapest, 2016. oldal 74-75.

⁴⁰ Őze Sándor: Apokaliptikus időszemlélet a korai reformáció Magyarorszáján. Magyar Napló Írott Szó Alapítvány Budapest, 2016. oldal 82.

azon a nap még eszik, majd pedig a fiával együtt meghal. Ebben a pillanatban kért tőle egy idegen vizet és kenyeret, majd pedig magának kérte az első falatot abból az utolsó kenyérből, amit az utolsó marok lisztből és az utolsó csepp olajból készült elkészíteni az asszony. Ez a vándor akkor ezzel az ígérettel kérte az asszonyt:

- „Ne félj, menj el, és tégy úgy, amint mondtad. De előbb nekem süss abból (a maradék lisztből és olajból) egy kis lepényt, és hozd ide, magadnak és a fiadnak pedig csak azután süss. Mert azt mondja az ÚR, Izráel Istene, hogy sem a lisztesvéka nem ürül ki, sem a korsóból nem fogy el az olaj addig, amíg az ÚR esőt nem ad a föld színére!”

Az asszony elment, és az Úr szolgálja, az Illés beszéde szerint cselekedett. És evett ő is, az asszony és a háznépe is naponként (1Kir 17:13-15).” Így tudta meg a sareptai özvegy, „hogyan abban a vándorban maga Krisztus látogatta meg, mert annak a vándornak, aki történetesen éppen Illés próféta poros arca volt, mögüle mégiscsak maga az Úr tekintett rá. (...) Így szakadt el a földtől (...) a sareptai özvegy (...)!”⁴¹ Az örökkévaló Krisztussal együtt átment az akarata válságán, külsőleg talán ugyanaz maradt, de az akarata megváltozott, és utána már nem törődött azzal, hogy neki mibe kerül az Úr Igéjének való engedelmessége (Chambers, Oswald 1992, 39). Odaadta mindenét, amije volt. Isten előtt megüresítette önmagát erkölcsi értelemben mindentől, ami tulajdona volt, még attól is, ahogyan ő képzelte el az Isten akarata szerinti, és az Ő neki tetsző szolgálatot. Addig adott, amíg nem volt más, mint egy öntudatos lény – aztán ezt is odaadta. Ebben a harcban dőlt el az akarata birtoklásának kérdése az Isten előtt (Chambers, Oswald 1992, 233). A múlandó kenyér egyszerű odaadásával átadta Krisztusnak teljes önmagát, akarata, minden nyomorúságát, éhségét, félelmét és reményét is, hogy az örök élet munkálkodhasson ő benne és az ő minden cselekedetében, legyen szó a hétköznapi kenyérfőzésről is akár. Istennek csak akkor van lehetősége a valódi, az isteni életnek a benned való kibontakoztatására, ha megtagadod önmagad. „Isten (Krisztusban szervesen) egyé akar tenni önmagával, de nem teheti ezt meg addig, amíg nem vagy kész odaadni neki a magadhoz való jogodat.”⁴²

Nos. Egyet kell értenünk Őze Sándorral, hogy az Istenben elrejtett (Kol 3:3) életünk, igaz keresztyénségünk ebből a világból nézve egy irracionális lét, a látható és láthatatlan világ késélnyi peremén. Krisztus Urunk senkire nem kényszeríti rá ezt a tanítványságot, Krisztuskövetést, ez teljesen önkéntes:

- „Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom (Luk 14:26-27).”
- „Ha (tehát) valaki jóni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt (Máté 16:24-25).”

„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk Üdvözítőül!” Fil 3, 20.

Nem tehetjük, hogy mi pusztán földi *eledelekből* vett energiáitól hajtva létezzünk, a régi és nem krisztusi élet törvény szerint éljünk, mert a Krisztusban a mennyek világához tartozunk már! Tanulnunk kell elszakadni a földtől, hogy mi feltámadt Krisztus Urunk bennünket átjáró ereje

⁴¹ Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történet.

⁴² Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992, oldal 348.

által éljünk, bármit is cselekszünk! Tehát akár együnk, akár igyunk, akármit cselekedjünk, mindent Isten dicsőségére tegyük (1Kor 10:31)! Ámen.